

Моятъ господарь имаше единъ приятель, гъркъ, съ когото често се срѣщаше, и твърдѣ любезно се разговаряха. Единъ день, когато този приятель ни доде на гости, повика ме господарьтъ въ стаята:

— Ламбро! този ми е най-добриятъ приятель и му трѣбва честно, вѣрно момче, да му слугува. Като те знаа за такъвзи, предавамъ те нему.

Сега като видѣ, че тази вѣсть неугодно ме чулна, смигна ми и ми каза:

— Азъ видя, че ти е жално да ме оставишъ, по небой се отъ нищо. При този господарь нѣма да ти бѣде по-злѣ, и ти ще го обикнешъ също както и мене. Сега иди и се приготи, да отидешъ сутра съ милостъта му.

Този день вечерьта, като останахме сами, господарьтъ ми рече съ тихъ, повѣрливъ гласъ:

— Ламбро! Ако ме обичашъ, ще ми изпълнишъ желанието, и то за моя лична полза. Милостъта му комуто те предавамъ, е терджуманинъ на Капуданъ-паша. Ти ще служишъ въ неговата канцелярия и ще живѣешъ въ конакътъ. Работата ти ще бѣде, да ми явявашъ точно: кога той остава да пощува въ конакътъ.

Азъ му се врекохъ, че всекога вѣрно ще му служа, и на другиятъ день доде новиятъ ми господарь и ме заведе, къдѣ? — въ конакътъ на Джемалединъ-паша!

Като влѣзохме въ конакътъ и радвахъ се и жалѣяхъ, — по въобще нѣщо предчувствувахъ, че отъ това ще се изроди нѣкоя голяма злочестина.

Моятъ господарь имаше около на 40 години. За името му се неспѣамъ, сатъ помня, че бѣше отъ старо, угледно фенерско семейство, и че роднинитѣ му биле князе въ Молдавия. Той бѣше хубавъ, солиденъ челвѣкъ и всекога тихъ. Денемъ и вечерь оставаше обикновенно въ конакътъ, и писанището му бѣше тука горѣ на лѣвото крило. Ноцемъ късно си оти-